

slušnosti, ke vzpouzení se a k odporu proti zákonům a nařízením, jest však výhradně věcí přesvědčení nalézacího soudu, jež, vyznělo-li kladně, v odpor bráti stěžovatelům volno není. Bezpodstatny jsou dále i námitky, jimiž se stížnosti snaží dovoditi, jakoby rozsudek nezjišťoval, pokud se týče neodůvodňoval, proč má soud za zjištěno, že úmysl stěžovatelů směřoval k tomu, aby zřízeno bylo spojení ve smyslu § 65 c) tr. zák., a že se na spojení takovém opravdu dohodli. Právně mylným je především názor, uplatňovaný stížnostmi v ten smysl, jakoby pojem spojení dle § 65 c) tr. zák. předpokládal předchozí vědomí pachatelů o tom, že ke zřízení spojení takového má dojíti. Tento názor nenachází nejmenší opory ani v doslovu ani ve vnitřním smyslu § 65 c) tr. zák., jehož skutkovou podstatu zakládá naopak již i pouhá účast kteréhokoliv způsobu na spojení, tedy zajisté i účast, která přišla k místu teprve v době, kdy se již spojení zakládá. Pro tento případ stačí tudíž v tom ohledu úplně rozsudkové zjištění, dle něhož se stěžovatelé ve schůzi na svých plánech usnesli, neboť již takovéto usnesení, t. j. společně pojatý úmysl odpovídá plně pojmu spojení ve smyslu § 65 c) tr. zák. Nesejde tudíž naprosto na tom, věděli-li či nevěděli stěžovatelé nebo snad jednotliví mezi nimi již předem, o čem má býti na schůzi jednáno a že ono spojení má ve schůzi býti zřízeno.

Proto se však také zbytečně zdůrazňuje ve stížnostech, že ani pouhá přítomnost ani pouhá pasivní účast na schůzi nestačí, nesejde dále na tom, zda se který z přítomných účastnil rokování a jakou vůbec který z nich měl na schůzi účast, bral-li na ní zejména účast nějakým způsobem aktivním; zejména bylo by zbytečno rozeznávat mezi těmi, kdož se rokování na schůzi účastnili, a oněmi, kdož na něm účasti nebrali, neboť jako základ spojení má význam pouze (konečné) usnesení, nikoli jemu předcházejší rokování účastníků schůze. Požadavku, aby bylo zjištěno, že stěžovatelé měli v úmyslu spolupůsobiti ke zřízení onoho spojení, že se na schůzi dohodli na tom, že mají tvořiti nějaké sdružení takové, a jakým způsobem hleděli ono spojení zříditi, a aby konečně bylo zjištěno, že a jakým způsobem měli účast na skutcích uvedených v § 65 c) tr. zák., vyhovuje s dostatek opět ono rozsudkové zjištění, dle něhož se stěžovatelé na svých plánech usnesli.

Čís. 592.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Nedostatek živnostenského povolení k obchodování nezakládá ještě sám o sobě skutkové povahy přečinu dle § 11 čís. 4 lich. zák.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1921, Kr I 105/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Hoře Kutné ze dne 29. září 1920, pokud jim byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovaného z obžaloby.

D ů v o d y:

Ke skutkové povaze přečinu řetězového obchodu vyhledává se, by zde byl způsob obchodu nevyhovující potřebě normálního obchodování, by se pachatel vsunul neúčinným způsobem mezi vyrabitele a spotřebitele a by měl vědomí, že se neprospěšným vsunutím stěžuje normální přechod zboží do konsumu. Toho však o činnosti obžalovaného nelze říci a to vzhledem ku zjištění rozsudku, že obžalovaný selata, od producentů koupená, prodával přímo konsumentům. Nelze tudíž o obžalovaném důvodně říci, že by byl takto přechod zboží od výrobce ku spotřebiteli zbytečně stížil nebo zdržel a nelze proto shledati v činnosti obžalovaného řetězového obchodu. Co se pak týče přečinu pletich, jest pletichou každé úmyslné jednání, jež, hledíc k mimořádným poměrům, válkou vyvolaným, vybočuje z mezí řádného obchodování. Jak vysvítá ze spisu obžalovacího a rozhodovacího důvodů nalézacího soudu, spatřovaly se pletichy obžalovaného v tom, že bez povolení, pokud se týče bez oprávnění obchodoval s podsvinčaty. Že obchodování s podsvinčaty není pletichou, jest samozřejmo. Obchod s podsvinčaty jest volnou živností a řádné provozování jeho podmíněno jest opovědí u příslušného živnostenského úřadu (§§ 11—13 živn. ř.). Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný v době, do které spadá závadná jeho činnost, takové odpovědi neučinil a tudíž neměl oprávnění k živnostenskému obchodování. Tento nedostatek nezakládá však ještě skutkové povahy pletich ani řetězového obchodu a činí obžalovaného zodpovědným toliko dle předpisů živnostenského řádu. Činnost obžalovaného nevytéká se však z mezí řádného obchodování; také v míru prodávala se tak selata. Obžalovaný nevybočoval z tohoto řádného obchodování a není činnost jeho snad zbytečnou, nýbrž jest normální — třeba ne po smyslu živnostenského oprávnění — činností obchodní, která po případě může způsobiti větší konkurenci na trhu a zlevnění zboží. Nevetřel se tudíž obžalovaný do správného obchodování a nerozmnožoval svým jednáním zbytečně počet překupníků selat, jak dovozuje rozsudek. Obžalovaný prodával podsvinčata i po 18. březnu 1920. Ani státní zastupitelství, jež nežalovalo obžalovaného pro toto jeho další jednání, ani soud nespátřuje v této činnosti obžalovaného vybočení z řádného obchodu a nepovažuje ji za pletichy a to proto, ježto obžalovaný dne 18. března 1920 u příslušného úřadu živnost tu ohlásil. Nalézací soud uznal obžalovaného vinným pletichami jen proto, že neměl povolení k nákupu podsvinčat, a nejsou obsažena v rozsudku žádná jiná zjištění, která by naznačovala, že jednání obžalovaného jsou pletichami. Než s hlediska pletich jest úplně nerozhodno, jednal-li obžalovaný se stanoviska živnostenského řádu správně čili nic, ježto nikde není v zákoně předepsáno, že by jen oprávněný obchodník mohl obchody uzavíratí, jakož naopak živnostenské oprávnění nechrání obchodníka před zodpovědností, prohřešil-li se proti ustanovením zákona lichevního. Že obžalovaný obchodoval, nemaje k tomu jako obchodník povolení, nemůže tudíž dodati jeho jednání povahy obchodování, vybočujícího vzhledem k mimořádným poměrům, válkou vyvolaným, z mezí řádného obchodu. Dle vylíčeného není zde ani zákonných předpokladů skutkové podstaty přečinu pletich.